

Arrest

nr. 190 065 van 26 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 15 november 2016 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 15 december 2016 onontvankelijk verklaard.

1.2. Op dezelfde datum wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“Bevel om het grondgebied te verlaten
De heer,
[...]”

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:*

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 (nul) dagen verminderd omdat:

- o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:*

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk op 15.09.2016 te verlaten.”

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert aan dat verzoeker geen belang heeft aangezien het *in casu* gaat om een herhaald bevel en het thans bestreden bevel de rechtspositie van verzoeker niet heeft gewijzigd.

De Raad dient evenwel op te merken dat in de middelen onder meer artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de vreemdelingenwet worden aangevoerd. Deze bepalingen houden onder meer in dat rekening dient te worden gehouden met het gezinsleven van de betrokkene en dat dit wordt beoordeeld bij de afgifte van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De vraag of het bevel een nieuwe belangenafweging diende plaats te vinden, kan niet los worden gezien van het onderzoek van het middel. Derhalve kan niet zonder behandeling ten gronde het belang van verzoeker bij het beroep worden ontzegd. De exceptie dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel dat luidt als volgt:

“- SCHENDING VAN ARTIKEL 74/14, §3 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 62 VREEMDELINGENWET EN ARTIKEL 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN

1. Voorafgaandelijk: verzoeker heeft een belang dat huidig middel wordt beoordeeld in het kader van de vordering tot schorsing en nietigverklaring.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet).

In het bijzonder wijst verzoeker erop dat de verwerende partij, wanneer hij toepassing maakt van een gebonden bevoegdheid nog steeds een termijn dient op te leggen om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 Vreemdelingenwet. Deze termijn bedraagt 30 dagen. Enkel op basis van een discretionaire bevoegdheid kan hiervan worden afgeweken.

Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering (artikel 74/14, §2 Vreemdelingenwet). Dit geldt des te meer nu verzoeker van zijn vrijheid werd beroofd in het kader van de een gedwongen terugkeer.

Bovendien kan aan verzoeker, doordat geen termijn werd opgelegd met de verwijderingsmaatregel, een inreisverbod worden opgelegd. Dit zou verzoeker derhalve verhinderen om nog toegang te hebben tot het Rijk en het Schengen gebied voor een langdurige periode.

Dit levert verzoeker een duidelijk voordeel op, waardoor hij hieraan een belang ontleend. Dit geldt in het bijzonder in huidige situatie.

2. In zoverre zou worden geoordeeld dat bovenvermeld uiteenzetting niet kan worden weerhouden, quod non, wijst verzoeker op het volgende.

In toepassing van artikel 74/14, § 1 Vreemdelingenwet bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §1 Vreemdelingenwet stelt letterlijk: “De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten”.

De termijn van dertig dagen vormt derhalve de regel.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°). Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet voorziet in een aantal restrictieve gevallen waarin afgeweken kan worden van deze termijn (1° - 6°).

Het behoort met andere woorden tot de discretionaire bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken om af te wijken van de termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet stelt daarom letterlijk: “Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1”.

3. Indien de verwerende partij toepassing maakt van een restrictieve omschreven geval in artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet, dan dient de beslissing tot verwijdering “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn” te bepalen (artikel 74/14, §3 in fine Vreemdelingenwet).

Het komt binnen de discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij toe om een termijn te bepalen. De motieven tot het bepalen van de termijn, dienen expliciet opgenomen te worden, gelet op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

Echter, de bestreden beslissing bevat geen motieven om de keuze voor een termijn te verantwoorden terwijl de verwerende partij ook een termijn van minder dan zeven dagen kon opleggen dan wel de termijn van dertig dagen.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde erop gewezen dat verzoeker een eerder bevel niet heeft uitgevoerd: “Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied uiterlijk tegen 15.09.2016 te verlaten”.

De motieven voor het ondersteunen van de exacte termijn zijn echter niet gegeven.

Indien een vreemdeling een eerder bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft uitgevoerd, dan vormt dit slechts een reden om af te wijken van de algemene termijn van dertig dagen.

Dit is op zich geen reden om reeds een termijn van nul dagen op te leggen. Er dient nadien nog gevolg te worden gegeven aan de tweede discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde, met name het opleggen van “een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn”.

Bovendien kunnen deze motieven niet als “evident” worden beschouwd. De gegeven motieven zijn immers mogelijk voor een termijn van evengoed minder dan zeven dagen (bv. zes dagen) op te leggen. De wetgever heeft bovendien expliciet voorzien dat ook in het geval toepassing wordt gemaakt van artikel 74/14, §3 een termijn van minder dan zeven dagen kan worden opgelegd.

Het is aan de bevoegde overheid om in concreto te motiveren voor welke termijn men uiteindelijk kiest. Verzoeker wordt hierdoor niet in de mogelijkheid gesteld kennis te nemen van de redenen tot het opleggen van een exacte termijn, terwijl dit zeer verstrekkende gevolgen heeft (met name de vasthouding van verzoeker).

4. De verzoekende partij wijst op een recent arrest van uw Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 24 juni 2016 waarbij bovenvermelde principes werden bevestigd.

In deze zaak werd een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten zonder enige termijn, waarbij werd verwezen naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet zonder dat er evenwel een formele motivering werd opgenomen in de bestreden beslissing over de opgelegde termijn:

De verwerende partij kan niet voorhouden dat het door haar geciteerde tweede lid van voormeld artikel 74/14, § 3 geen twee mogelijkheden bevat, met name of het bepalen van "een termijn van minder dan zeven dagen" of het bepalen van "geen enkele termijn". De Raad herhaalt dat de gemachtigde discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kan de verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet (en bijbehorende feitelijke elementen) zowel de grondslag zijn voor "een termijn van minder dan zeven dagen" als voor "geen enkele termijn". Deze verwijzing op zich laat de verzoekende partij aldus niet toe de redenen te begrijpen waarom de gemachtigde in casu specifiek voor "geen enkele termijn" heeft geopteerd, terwijl dit nochtans de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is. Zodoende moet prima facie worden aangenomen dat de gemachtigde afzonderlijk diende te motiveren aangaande de "exacte termijn van nul dagen". Zoals de verzoekende partij terecht aanvoert, is dit in casu niet gebeurd, waardoor een schending van de formele motiveringsplicht samengelezen met artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet prima facie aannemelijk wordt gemaakt"

(Arrest 24 juni 2016, nr. 190 288)

Ook in een zeer recent arrest van uw Raad zijn deze principes bevestigd:

De Raad herhaalt dat de gemachtigde in het kader van artikel 74/14, §3, tweede lid van de vreemdelingenwet, discretionair oordeelt of hij opteert voor zulke "termijn van minder dan zeven dagen" (die dus kan gaan van één dag tot zes dagen) of voor "geen enkele termijn", en hij zodoende over zijn discretionair gemaakte keuzes formeel dient te motiveren. De discretionaire bevoegdheid inzake het bepalen van de duur van de termijn voor vrijwillig vertrek impliceert hoe dan ook een nauwgezette motiveringsplicht. Er is overeenkomstig artikel 74/14, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet dan ook een specifieke motivering vereist die de gekozen duur van de termijn voor vrijwillig vertrek afdoende motiveert.

(Arrest 14 december 2016, nr. 179 398)

Hoewel er geen precentenrechtspraak geldt, is de juridische redenering wel identiek.

De verzoekende partij verwijst naar twee verslagen van de auditeur bij de Raad van State, gevoegd aan huidig verzoekschrift onder stuk 3. Beide verslagen zijn opgesteld in twee hangende procedures bij de Raad van State.

In beide verslagen wordt bovenstaande uiteenzetting van verzoeker bevestigd:

(verslag, pagina 5; stuk 6)

5. Besluit: een schending dient daarom te worden vastgesteld van artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen samengelezen met artikel 74/14, §3 Vreemdelingenwet."

3.1.2. In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet met betrekking tot de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Het middel strekt er toe te horen verklaren dat in het bevel om het grondgebied te verlaten ten onrechte geen termijn voor vrijwillig vertrek werd toegekend.

Op de terechtzitting van 7 juni 2017 verklaart de advocaat van verzoeker evenwel dat verzoeker nog aanwezig is op het grondgebied, zodat de maximale termijn voor vrijwillig vertrek, overeenkomstig artikel 74/14, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet, bepaald op 30 dagen, inmiddels ruim is verstreken. Er werden geen maatregelen tot gedwongen uitvoering van dit bevel genomen. Verzoeker heeft aldus reeds ruimschoots bekomen wat hij met het middel nastreeft, met name dat hij gedurende een termijn van 30 dagen vanaf de afgifte van het bevel niet gedwongen van het grondgebied kan worden verwijderd. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker niet langer beschikt over een actueel belang bij

het horen vernietigen van het bestreden bevel op grond van het feit dat hij geen termijn van 30 dagen voor vrijwillig vertrek heeft gekregen.

Ter terechtzitting hierover ondervraagd, bevestigt de advocaat van verzoeker deze zienswijze. Waar hij ter terechtzitting net als in het verzoekschrift onder titel [8.4.] "*Specifiek belang bij het eerste middel*" bevat, betoogt dat de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek het de verwerende partij mogelijk maakt hem een inreisverbod op te leggen, blijkt uit de gegevens van de zaak niet dat hem actueel een inreisverbod werd opgelegd. Het voorgehouden belang bij het middel steunt dan ook op een loutere hypothese. Bovendien kan een inreisverbod naar luid van artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet enkel gegeven worden wanneer het "*gepaard gaat*" met een bevel om het grondgebied te verlaten. Er zal dan ook geen inreisverbod kunnen worden gegeven indien verzoeker zich schikt naar het bestreden bevel.

Verzoeker heeft geen belang bij het middel, dat dan ook onontvankelijk is.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“- *SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM*

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 7 HANDVEST GRONDRECHTEN EU*

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VREEMDELINGENWET*

- *SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL, HET REDELIJKHEIDSBEGINSEL EN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*

- *SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN*

1. *De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.*

Verzoeker kwam aan in België op 14 januari 2013.

Verzoeker diende op 17 januari 2013 zijn eerste asielaanvraag in. De eerste asielaanvraag werd afgewezen door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen met de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming op 28 april 2015. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 september 2015.

De eerste asielprocedure duurde derhalve 2 jaar en 8 maanden, zoals de gemachtigde erkent in de bestreden beslissing.

Op 28 oktober 2015 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

Bij deze nieuwe asielaanvraag werden volgende documenten neergelegd en overgemaakt:

- *De identiteitskaart van verzoeker*
- *Twee rijbewijzen*
- *Een attest van vrijstelling van de legerdienst van verzoeker*
- *De geboorteakte van verzoeker*
- *De overlijdensakte van de broer van verzoeker*
- *De overlijdensakte van de vader van verzoeker*
- *Verschillende internetartikelen*

Op 15 juni 2016 werd de bestreden beslissing genomen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen waarbij werd gesteld dat de asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 29 augustus 2016.

De tweede asielprocedure duurde derhalve 10 maanden, zoals de gemachtigde eveneens erkent in de bestreden beslissing.

Verzoeker was langdurig in het bezit van een legaal verblijf.

Hij heeft gedurende deze tijd zijn sociaal netwerk stelselmatig uitgebouwd. Gezien zijn duurtijd van verblijf in België, heeft verzoeker relaties aangegaan in België en deze ontwikkeld met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Hierdoor is de sociale identiteit van verzoeker in België gevormd.

Gedurende deze periode is verzoeker tevens langdurig werkzaam geweest (zie de stukken 3 en 4 zoals gevoegd bij de regularisatieaanvraag).

De verwerende partij moet hiermee rekening te houden, gelet op artikel 8 EVRM.

Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Ook het privéleven van de verzoekende partij, met name het geheel van sociale banden tussen verzoeker en de gemeenschap waarin hij leeft, wordt beschermd onder artikel 8 EVRM en valt derhalve binnen het toepassingsgebied van dit verdragsartikel.

Zie EHRM 23 april 2015, Khan v Duitsland, nr. 38030/12, 37:

Article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world (see Pretty v. the United Kingdom, no. 2346/02, § 61, ECHR 2002-III) and can sometimes embrace aspects of an individual's social identity (see Mikulić v. Croatia, no. 53176/99, § 53, ECHR 2002-I). It must therefore be accepted that the totality of social ties between settled migrants and the community in which they are living constitutes part of the concept of "private life" within the meaning of Article 8. Indeed it will be a rare case where a settled migrant will be unable to demonstrate that his or her deportation would interfere with his or her private life as guaranteed by Article 8 (see Miah v. the United Kingdom (dec.), no.53080/07, § 17, 27 April 2010).

Vrij vertaald:

Artikel 8 beschermt het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere mensen en de buitenwereld (zie Pretty v. Het Verenigd Koninkrijk, nr. 2346/02, § 61, EVRM 2002-III) en dit kan soms elementen omvatten van een persoonlijke sociale identiteit (zie Mikulić v. Kroatië, nr. 53176/99, § 53, EVRM 2002-I). Derhalve moet worden aangenomen dat het geheel van sociale banden tussen een gevestigde migranten en de gemeenschap waarin zij leven, deel uitmaakt van het concept van "private life" in de zin van artikel 8. Het is slechts in een zeldzaam geval wanneer een gevestigde migrant niet kan aantonen dat zijn of haar uitzetting een inmenging zou uitmaken op zijn of haar privé-leven zoals gewaarborgd door artikel 8 (zie Miah v. het Verenigd Koninkrijk (december), no. 53080/07, § 17, 27 april 2010).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Omdat artikel 8 EVRM ook het recht beschermt om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen en soms aspecten van de sociale identiteit van een persoon betreft, stelt het EHRM dat moet worden aanvaard dat het geheel van sociale banden tussen de “gevestigde vreemdelingen” (“immigrés établis”) en de gemeenschap waarin zij leven noodzakelijk deel uitmaken van het begrip ‘privéleven’ in de zin van artikel 8 EVRM. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96).

Verzoeker verwijst hierboven naar bovenstaande uiteenzetting – met name de elementen die hij heeft aangehaald in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf – waaruit de toepassing van artikel 8 EVRM in casu blijkt (zijn onafgebroken verblijf in België, de lange asielprocedures, zijn legaal verblijf in België, zijn opgebouwd sociaal netwerk, het werk dat hij heeft uitgevoerd in België).

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing echter geen belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM.

De gemachtigde is nochtans gehouden om bij het nemen van een verwijderingsmaatregel de specifieke belangen van de verzoeker nauwgezet af te wegen tegen het algemeen belang van de Belgische staat in het voeren van een immigratiecontrole.

Dit is klaarblijkelijk niet gebeurd.

De gemachtigde diende nochtans rekening te houden met bovenvermelde feitelijke elementen: in het bijzonder het opgebouwde privé-leven van verzoeker gedurende zijn legaal verblijf in België.

Hierom dient een schending te worden vastgesteld van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet aangezien ook dit artikel bepaalt dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land; evenals het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

4. IN ONDERGESCHIKTE ORDE, wijst de verzoekende partij op de vereisten van artikel 62 Vreemdelingenwet en het artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Artikel 8 EVRM voorziet als dusdanig niet in een formele motiveringsplicht. De determinerende motieven moeten echter in de bestreden beslissing zelf staan opgenomen ingevolge artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen. Deze determinerende motieven omvatten in het bijzonder de belangenafweging op grond van artikel 8 EVRM tussen de private belangen van verzoeker en het algemeen belang.

In de bestreden beslissing staat niets te lezen over de gemaakte belangenafweging ten aanzien van het privé- en gezinsleven van verzoeker.

Deze feitelijke elementen zijn nochtans doorslaggevend.

Door de elementen van de belangenafweging niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De belangrijkste bestaansreden van deze formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd

genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens).

Dit is thans niet mogelijk, gelet op de bewoordingen in de bestreden beslissing.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 8 EVRM, artikel 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij vraagt om deze redenen dat de bestreden beslissing wordt geschorst en, dienvolgens, vernietigd."

3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Artikel 8 van het EVRM definieert niet de begrippen 'gezinsleven' en 'privéleven', die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, *K. en T. v. Finland*, § 150). Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk, noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153).

Tegelijk met het thans bestreden bevel werd door dezelfde ambtenaar van de verwerende partij eveneens besloten tot de weigering van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het annulatieberoep tegen die beslissing werd samen met de huidige zaak behandeld ter terechtzitting van 7 juni 2017 en werd verworpen bij arrest van de Raad met nummer 190 064 van 26 juli 2017. In de voormelde beslissing wordt gemotiveerd dat *"betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven."* Dit werd door verzoeker niet betwist. Ook in de huidige zaak voert verzoeker niet aan dat hij een gezins- of familieleden in België heeft. Hij maakt dan ook geen schending van het gezins- of familieleven aannemelijk.

Verzoeker beroept zich in het middel evenwel op een schending van zijn recht op het privéleven, in het bijzonder wat betreft zijn sociale relaties. De bescherming van artikel 8 is voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 83).

Vaste rechtspraak van het EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). Staten hebben daarbij het recht om te eisen dat vreemdelingen die op hun grondgebied wensen te verblijven hun aanvraag indienen in het buitenland. Zij zijn dan ook niet verplicht om vreemdelingen toe te staan op hun

grondgebied te verblijven in afwachting van de uitkomst van hun migratieprocedure (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 101).

Verzoeker houdt een uitgebreid theoretisch betoog met betrekking tot de aard en intensiteit van de sociale relaties; hij laat evenwel na op concrete wijze uiteen te zetten welke elementen alsnog hadden dienen te leiden tot een positieve verplichting, zoals hoger omschreven.

Verzoeker maakt geen schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie aannemelijk.

Verzoeker voert verder aan dat het bestreden bevel op grond van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 *iuncto* de artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motivering met betrekking tot het gezinsleven diende te bevatten. Gelet op het feit dat verzoeker geen gezins- of familielevens onderhoudt in België, ziet de Raad echter niet in op grond van welke elementen het bestreden bevel hieromtrent een motivering dient te bevatten.

In de mate verzoeker betoogt dat het bevel eveneens een motivering met betrekking tot zijn privéleven diende te bevatten, kan een dergelijk vereiste niet worden gelezen in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT